

# Avram Iancu - 150

Cetatea Cavalerilor

Nr. 6 (22) / Iunie 2022

Nr. 6 (22) / Iunie 2022

## Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT  
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio  
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

**CENTENARUL NAȘTERII PĂRINTELUL ARHIMANDRIT IOAN IOVAN**  
(26 iunie 1922 - 17 mai 2008)

**Dr. Cristina Liana PUȘCAȘ<sup>1</sup>**



Silviu Cornel Iovan s-a născut la 26 iunie 1922, în satul Husasău de Criș, jud. Bihor, în familia preotului ortodox Gavril Iovan, participant la Marea Adunare de la Alba Iulia. Preot în Surduc (1918-1920), Husasău de Criș (1920-1941), Fughiu (1941-1956) și învățător la Școala din Săbolciu, părintele Gavril Iovan și soția sa, Maria Teaha, au fost binecuvântați cu opt copii, din care șase au rămas în viață: Minerva, căsătorită cu preotul din Ianculești Gh. Munteanu; Tiberiu, căsătorit cu Aurora Dronca, fiica preotului din Ianoșda; Viorica, căsătorită cu preotul Ghe. Laurențiu; Aurel, mort în 1957; Victoria, căsătorită cu preotul din Sărand Iosif Bonta și Silviu Cornel, devenit ulterior arhimandritul Ioan Iovan și duhovnicul de la Vladimirești și Mănăstirii Recea.

Silviu Cornel Iovan a urmat primele trei clase primare în satul natal, apoi, între anii 1934-1942, a frecventat cursurile Liceului „Emanuil Gojdu”, devenit după cedarea Ardealului, Liceul „Szent Laszlo” din Oradea. S-a înscris la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj, după încheierea războiului, în anul trei de studii, a fost numit secretar al facultății și profesor la școala de cântări bisericești. În anul 1946 și-a susținut examenul de licență la Sibiu, absolvind și Seminarul

Pedagogic Universitar de doi ani de la Cluj. În același an, Silviu Cornel s-a înscris la doctorat la catedra de dogmatică a părintelui Dumitru Stăniloae, în paralel frecventând și cursurile Facultății de Drept de la Cluj.

Fiu duhovnicesc al lui Arsenie Boca, acesta îl invită pe tânărul Silviu Cornel să se călugărească. Pe data de 26 mai 1948, a fost hirotonit, de către Episcopul Ortodox al Oradei Nicolae Popoviciu, ca diacon celib. Până la data arestării, 30 martie 1955, a slujit la Mănăstirea Vladimirești, fiind duhovnicul acestei

<sup>1</sup> Lector universitar, facultatea de jurnalism Oradea, muzeograf Muzeul Țării Crișurilor Oradea - Complex Muzeal, secția Muzeul Orașului Oradea





Cetatea Cavalerilor

# Avram Iancu - 150

Nr. 6 (22) / Iunie 2022



instituții monahale. În contextul prigoanei ateiste, predicile părintelui Ioan Iovan, care atrăgeau până la 30.000 de credincioși, au deranjat autorităților comuniste. Mai mult, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a transmis o circulară către eparhii pentru a limita afluența spre Vladimirești.

Părintele a semnat pe 25 ianuarie 1955 un memoriu de protest. „[...] Ieșiți și scoateți Biserica din «căldicel». [...] ori ne judecați, ne condamnați și pe urmă, după cum ați mărturisit, «puneți mâna pe telefonul securității» și «veniți cu tancul» să asemănați Vladimireștiul cu pământul”, atrage atenția părintele Ioan Iovan în Memoriu. La nicio lună, pe 21 februarie 1955, părintelui i se transmite Sentința de caterisire și excludere din monahism. Lucrurile nu s-au oprit aici, în noaptea de 29 spre 30 martie 1955, trupele de securitate au invadat Mănăstirea Vladimirești arestându-l pe părintele Iovan, și parte din măicuțe.

A fost încarcerat la Penitenciarul Galați, apoi închis în subsolul Ministerului de Interne. „Din cauza frigului și a curentului din celulă, mi-am pierdut toți dinții buni”. Pe 5 decembrie 1955, Tribunalul Militar Teritorial București a pronunțat Sentința nr. 1655, condamându-l, inițial, la muncă silnică pe viață pentru favorizare la crimă de acte de teroare. În descrierea faptei se menționează că „Iovan Corneliu Silviu, preot la Mănăstirea din Tudor Vladimirescu, și-a manifestat ostilitatea sa față de regim prin predicile și cuvântările pe care le ținea [...], fie în mod fățiș, fie folosind cuvinte cu două tăișuri [...]”.

La Penitenciarul Galați, contractează un T.B.C., ganglionar, iar din cauza mizeriei și frigului, i-au crăpat mâinile la os. Părintele Ioan și-a cusut pe spatele maieului antimisul, ceea ce timp de 12 ani, cât a stat închis, i-a permis să slujească Sfânta Liturghie zi de zi. „Nu a lipsit nici o zi să officiez Sfânta Liturghie. Cu ajutorul plintoanelor (deținuți de drept comun), primeam o sticlă de culoare închisă pe care scria vin tonic, care în realitate conținea vin adus clandestin de aceștia. Antimisul îl aveam cusut pe spatele maieului. Potirul era o cutie de medicamente din ebonită, sfințită”, a mărturisit părintele. A fost transferat la Văcărești, apoi la Jilava, după care ajunge și la Gherla. Înainte de eliberare, a mai trecut prin închisorile de la Bacău și Aiud.

Pentru a-și proteja familia de la Oradea, s-a stabilit la București, aici s-a bucurat de sprijinul inginerului Maria Chichernea, actualmente stareța Cristina Stravofora. În urma unui memoriu, i s-a ridicat caterisirea pe data de 26 iunie 1979. Astfel, părintele Ioan Iovan a fost trimis la Mănăstirea Cernica, slujind aici o dată pe săptămână. Mai apoi, a slujit 12 ani la Mănăstirea Plumbuita. În toamna anului 1991, i se deschide o nouă cale: întemeierea Mănăstirii Recea, din comuna Ungheni, lângă Târgu Mureș.

A plecat la cele veșnice la data de 17 mai 2008.